

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 80.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392334832/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

svundet som Nattens Tåger for Morgenens Sol — vilde han kun se Sigurds friske Ansigt, kun høre hans triumferende Latter, mens hine blegnede Ansigter og hine klagende Stemmer var glemte, som havde de aldrig levet og talt, og havde han aldrig elsket dem. En dyb, grådtung Selvforagt brændte i hans Sind, mens han langsomt steg op ad Trappen.

Men i næste Frikvarter fløj han rundt med Sigurd nede på Pladsen, med bankende Hjærte, blussende af Iver, jublende når han undgik ham, til han blev indfanget, og de stod Bryst mod Bryst og Jo hipanden ind i Øjnene — ti havde Sigurd end ikke fået ham til det, han egentlig kaldte «Leg»: Slagsmål — så havde Tue dog forlængst glemt sin Foragt for slige fantasiløse Lege som Tagfat — ja, han følte endog en aldrig før kendt Glæde ved Brugen af sine Kræfter, når de stormede af Sted, og en sød Mathed i Blodet, når de forpustet standsede. Og iøvrigt var det ham ligegyldigt, hvad de legede; når han kun var sammen med Sigurd, kunde gribe hans Hånd under Løbet og se ind i hans strålende Øjne, var han glad.

Ude i Engene var Alterrøgen forlængst henvejret.

Søster Regitze var blevet konfirmeret og havde fået lang Kjole, så Tue knap kunde kende hende igen. Hun var ikke mere den lille, fortrolige Søster Regitze med det regnbuefarvede Sind, der snart fik hende til at sprudle af Latter med sin store, røde Mund og snart til at hulke i ør Fortvivlelse; hun løb ikke mere om og kyssede Roserne nede i Haven og fortalte ham ikke mere Eventyr om de fjærne Landes Tillokkelser og Sydens evige Somre; når Fader og Moder nu var ude, var hun selv med. Ikke heller viste hun ham mere Billeder i Mytologien, hun sagde, hun havde ikke Tid dertil, og hun havde virkelig også meget at tage Vare på. Hun gik ikke mere i

Skole, men læste selv mange Bøger, både Latin og Græsk, for hun vilde være Student. Men det var ikke det alene, nej, hun var også en helt anden i sit Væsen, i sin Gang og sit Smil. Hendes Ansigt var blevet længere og smallere, og det vilde, røde Hår var bundet op i en tung Knude i Nakken. Tue var slet ikke mere sikker på hende, han følte sig tit lidt trykket, når han var ene med hende. Hun var mindst ligeså venlig som før, men talte dog så underlig overlegent til ham, og fortalte han hende noget, lyttede hun adspredt til; hendes drømmende Øjne så langt forbi ham, ud imod Aftenens rødrende Skybanker, og så kunde han forgæves vente på Svar, mens han skottede til hende, halvt krænket og halvt beundrende. Klagede han til Moder, smilte hun og sagde: «Ja, ja, Tue, Regitze er ved at voxe fra dig.» Og Fader, hvor var han ikke stolt over hende — hun havde nu altid været hans Yndlingsbarn, fordi hun havde samme røde Hår, som han havde haft, da han var ung — men nu fulgte hans Øjne hende, hvor hun svævede på sin lette, lydløse Gang, og ofte tog han hende om Livet og kyssede hende på Panden. «Store Pige,» sagde han.

I den sidste Tid var der også begyndt at komme så mange unge Piger i Hjemmet, som fyldte de stille Stuer med deres lyse Stemmer og glade Latter, som fløj rundt i Havegangene med brusende Skørter eller gik Arm i Arm og hviskede og tiskede sammen.

Tue syntes, de var så smukke, og var hemmelig glad og stolt over dem, men han var tillige bange for dem og genete sig bort i en Krog, når de kom. Når de så havde siddet og pludret en Tid inde hos Moder, trak de sig gerne op på Regitzes Værelse, der lå oppe i Husets Gavl med Udsigt over Haven og Fjorden med dens Skove, Øer og Næs. Da åndede Tue lettere, men savnede dem alligevel. Hændte det så, at Moder sagde: «Å, Tue, kan du ikke løbe op til